

“He fet el teatre que he volgut fer”

Rodolf Sirera (València, 1948) és un dels dramaturgs més importants de l'escena en català. El Talia de València acull, fins al 4 de juny, una actualització d'“El verí del teatre”, una de les seues obres més conegudes i representades.

RAMA GIL

Què li sembla l'adaptació d'*El verí de Mutis* pel Fòrum, que es representa a València?

—La veritat és que no he tingut l'oportunitat de veure el muntatge. És un ajustament de determinats aspectes del text a nivell lingüístic. És un opció que es fa molt, però en aquest cas té la particularitat de la intervenció sobre el text.

—Fa només dos mesos que aquesta mateixa obra es va representar també a Barcelona dins del cicle “L'alternativa dels 70”.

—Sí, així és. En aquest cicle sí que vaig participar activament en l'organització. Quan em van plantejar de buscar una persona que la dirigira vaig pensar en la francesa Agatha Alexis, qui havia representat *El verí del teatre* fa uns anys a París i va ser una de les versions que més em va agradar. Per això vaig pensar de seguida en ella.

—Aquest cicle tractava de posar en contacte els dramaturgs dels anys setanta amb la generació actual, hi ha un cert distanciament?

—El teatre en català té una història llarga. Hi ha hagut alguns salts que han impedit seguir amb certa continuïtat el que havien fet els diversos autors d'aquella època, moment en què hi va haver molta activitat teatral. A més, és una proposta bastant interessant ara que hi ha molts autors que tenen, o tenim, dificultats per pujar a un escenari.

—A què és deguda aquesta dificultat?

Els gustos també canvien. Són cicles vitals i d'escriptura. Cadascú escriu allò que creu que ha d'escriure i hi ha moments que sintonitza més o menys amb la gent que té la responsabilitat de dur el tema dels muntatges o amb les companyies.

—Però *El verí del teatre* no s'ha deixat de representar des de la publicació el 1978. És una obra atemporal?

—La veritat és que és una obra molt atractiva de la qual s'han fet moltíssims muntatges, s'ha traduït a altres idiomes i, a més, s'ha representat en molts països. És una obra a la qual he d'estar molt agraït, però sincerament, arriba un

moment que estic cansat d'*El verí*. De vegades em sembla com si no haguera escrit altres obres.

—**L'èxit de l'obra li ha fet ombra a altres textos seus?**

—Una mica sí, evidentment. L'èxit és una cosa que juga a favor, però que al final se't pot girar en contra.

—**Enguany ha rebut el premi Max de les Arts Escèniques al millor autor teatral en català amb *Raccord*.**

—És una obra que vaig escriure en un projecte de suport a l'escriptura dramàtica, el "T6" del Teatre Nacional de Catalunya. És un projecte molt interessant que, a més, assegura la representació de l'obra, la qual cosa sempre és molt gratificant. Em va resultar una experiència molt útil i, a més, estic molt content amb el text perquè hi vaig escriure allò que realment necessitava escriure.

—**Aquesta obra té un vessant històric que trobem en altres textos seus, com ara les trilogies escrites amb el seu germà Josep Lluís. Quina importància té la història a les seues obres?**

—Des que vam començar a escriure junts vam fer coses centrades fonamentalment en la història, per formació, ja que tots dos vam estudiar Història a la universitat. Vam començar a analitzar una mica la història del País Valencià i després altres elements que han marcat el segle XX, com ara la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial. A partir d'històries enquadrades en un moment històric, hem pogut reflexionar sobre les relacions de dominació, la imposició de les ideologies, la religió, el compromís intel·lectual... Una sèrie de coses que ens interessaven i que la història ens ha permès desenvolupar.

—**Es tracta d'un teatre més polític?**

—Sí, però després també he tingut altres línies més personals en les quals he tractat el pas del temps o les relacions humanes.

—**Trobaríem també aquest vessant polític en *El verí del teatre*? Molts han vist la figura d'un dictador en el personatge del Marqués.**

—Això és una lectura possible, encara que no era la meua intenció quan vaig escriure l'obra, el que passa és que no pots evitar que cadascú llegeixi allò que vol llegir. Jo volia fer una reflexió sobre el teatre, sobre la realitat i la ficció. Després, evidentment, s'han fet moltes lectures i això també està bé. Vol dir que el text les suscita i està viu.

“Quan vaig escriure l'obra volia fer una reflexió sobre el teatre, la realitat i la ficció”

—**Què ha canviat des dels anys setanta a l'escena valenciana?**

—Actualment hi ha una infraestructura relativament potent, mentre que abans no hi havia res. Ara trobem moltes sales i professionals preparats. Hi ha molts bons actors i actrius, directors i, sobretot, una generació de dramaturgs que fa trenta anys no hi era. Respecte al públic, podem dir que ha crescut, però encara no és l'òptim. Estem davant d'un teatre que camina cap a la normalització i que va ben encarrilat.

—**I pel que fa a creació?**

—Podem dir que el teatre en català és la potència més important de l'estat. No solament pel que fa a volum, sinó pel que fa a risc i a propostes. Encara que no n'estem satisfets plenament perquè sempre aspirem a més.

—**Vostè també ha dit en diverses ocasions que el fet d'escriure en català implica un compromís.**

—Des del primer moment tenia molt clar que la meua llengua per a l'escriptura teatral havia de ser el català; mai no m'he plantejat una altra cosa. És la llengua en què he escrit sempre i aquest és el teatre que he volgut fer. No he tingut dubtes mai.

—**I tot i això no li ha impedit tenir una gran projecció internacional...**

—Efectivament, i no solament amb *El verí del teatre*. Tinc diversos textos editats i publicats. En francès tinc mitja dotzena de llibres traduïts, i és un mercat molt interessant per donar-te a conèixer, perquè et permet arribar, a poc a poc, a altres llocs.

—**Actualment compagina l'escriptura teatral amb la de guions televisius, és fàcil aquesta doble vida creativa?**

—Fa molts anys que treballo a la televisió i és una professió que ocupa molt de temps. És clar que sens dubte està relacionada amb el teatre, perquè treballes amb històries i personatges. De fet, bona part de la gent que fem televisió actualment som gent que prové del teatre. Però tinc molt clar que, com siga i quan siga, la creació teatral no s'ha d'abandonar. El teatre és allò que dona sentit a la meua escriptura.

Anna Mateu

WWW.ELTEMPS.CAT